

Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 din Codul de procedură penală

În ziua de 6 aprilie 2017, Plenul Curții Constituționale, investit în temeiul art. 146 lit. d) din Constituția României, al art. 11 alin. (1) lit. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a luat în dezbateri excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

“(1) După încetarea măsurii de supraveghere tehnică, procurorul informează, în scris, în cel mult 10 zile, pe fiecare subiect al unui mandat despre măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privința sa.

(2) După momentul informării, persoana supravegheată are dreptul de a lua cunoștință, la cerere, de conținutul proceselor-verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere tehnică efectuate. De asemenea, procurorul trebuie să asigure, la cerere, ascultarea convorbirilor, comunicărilor sau conversațiilor ori vizionarea imaginilor rezultate din activitatea de supraveghere tehnică.

(3) Termenul de formulare a cererii este de 20 de zile de la data comunicării informării scrise prevăzute la alin. (1).

(4) Procurorul poate să amâne motivat efectuarea informării sau a prezentării suporturilor pe care sunt stocate activitățile de supraveghere tehnică ori a proceselor-verbale de redare, dacă aceasta ar putea conduce la:

a) perturbarea sau periclitarea bunei desfășurări a urmăririi

penale în cauză;

b) punerea în pericol a siguranței victimei, a martorilor sau a membrilor familiilor acestora;

c) dificultăți în supravegherea tehnică asupra altor persoane implicate în cauză.

(5) Amânarea prevăzută la alin. (4) se poate dispune cel mai târziu până la terminarea urmăririi penale sau până la clasarea cauzei.”

În urma deliberărilor, cu majoritate de voturi, **Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate** și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală, care nu permite contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea de inculpat, este neconstituțională.

Curtea a reținut că supravegherea tehnică se poate dispune în cursul urmăririi penale, indiferent de etapa acesteia. Totodată, Curtea a observat că supravegherea tehnică poate fi dispusă, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.139 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, față de orice persoană, independent de calitatea avută de aceasta în cadrul urmăririi penale, în acest sens fiind suficientă dispunerea începerii urmăririi penale *in rem*.

În continuare, Curtea a constatat că elementele la care art.138 alin.(1) lit.a)-d) din Codul de procedură penală face referire și care constituie metode speciale de supraveghere reprezintă intruziuni/ingerințe în viața privată a persoanelor. Totodată, Curtea a constatat că, în cadrul procesului penal, posibilitatea contestării legalității măsurii supravegherii tehnice este circumstanțiată de legiuitor numai în ceea ce privește persoana inculpatului, în cadrul procedurii de cameră preliminară, după trimiterea în judecată, precum și în cadrul procedurii de cameră preliminară

atunci când se soluționează plângerea împotriva soluției de clasare, dacă în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală.

În acest context, Curtea a reținut că paragraful 2 al articolului 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și alineatul 2 al articolului 53 din Constituție prevăd condițiile ce trebuie îndeplinite pentru ca restrângerea exercițiului dreptului la viață privată să fie conformă dispozițiilor constituționale și convenționale.

Plecând de la aceste premise, Curtea a constatat că în materia măsurilor de supraveghere tehnică, ce constituie o ingerință în viața privată a persoanelor supuse acestor măsuri, trebuie să existe un control *a posteriori* dispunerii acestora, pe care persoana în cauză să îl poată accesa în scopul verificării îndeplinirii condițiilor și, implicit, al legalității măsurii respective. Existența unui control *a posteriori* ce are în vedere aceste aspecte se constituie într-o garanție a dreptului la viață privată, care conturează și, în final, pe lângă celelalte elemente necesare și recunoscute la nivel constituțional și convențional, determină existența proporționalității între măsura dispusă și scopul urmărit de aceasta, precum și necesitatea acesteia într-o societate democratică.

Astfel, raportat la cauza dedusă judecății, Curtea a constatat că reglementarea actuală a modalității de contestare a legalității măsurii supravegherii tehnice determină excluderea celorlalte persoane altele decât inculpatul, care nu au nicio calitate în dosarul penal sau au calitatea de suspect, de la posibilitatea accederii la o instanță de judecată care să poată analiza acest aspect, ceea ce se constituie într-o încălcare a prevederilor art.26 și art.53 din Constituție, precum și a celor ale art.8 și art.13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Decizia este definitivă și general obligatorie și se comunică

celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și instanței de judecată care a sesizat Curtea Constituțională, respectiv, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală.

Argumentele reținute în motivarea soluțiilor pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziilor, care se vor publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (3) din Legea nr.198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale

În ziua de 6 aprilie 2017, Plenul Curții Constituționale, investit în temeiul art. 146 lit.d) din Constituția României, al art.11 alin.(1) lit. d) și al art.29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a luat în dezbatere următoarea excepție de neconstituționalitate:

Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (3) din Legea nr.198/2004 privind unele măsuri prealabile

lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, modificate prin art.IV pct.3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.228/2008 pentru modificarea și completarea unor acte normative, prin raportare la sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” cuprinsă în dispozițiile art.26 alin.(2) din Legea nr.33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, care au următorul cuprins:

„(3) Acțiunea formulată în conformitate cu prevederile prezentului articol se soluționează potrivit dispozițiilor art.21-27 din Legea nr.33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, în ceea ce privește stabilirea despăgubirii.” Dispozițiile art.26 alin.(2) din Legea nr.33/1994, în care se regăsește sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” au următorul conținut: *„(2) La calcularea cuantumului despăgubirilor, experții, precum și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială, la data întocmirii raportului de expertiză, precum și de daunele aduse proprietarului sau, după caz, altor persoane îndreptățite, luând în considerare și dovezile prezentate de aceștia.”*

În urma deliberărilor, cu unanimitate de voturi, **Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate** și a constatat că prevederile art.9 alin.(3) din Legea nr.198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, astfel cum au fost modificate prin art. IV pct.3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.228/2008 pentru modificarea și completarea unor acte normative, prin raportare la sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” cuprinsă în dispozițiile art.26 alin.(2) din Legea nr.33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, sunt neconstituționale.

Astfel, Curtea, având în vedere dispozițiile art.26 alin.(1) din Legea nr.33/1994, potrivit căroră „despăgubirea se compune din valoarea reală a imobilului și din prejudiciul cauzat

proprietarului sau altor persoane îndreptățite”, precum și jurisprudența sa anterioară în materie, a constatat că, deși transferul dreptului de proprietate asupra imobilelor din proprietatea privată a persoanelor fizice sau juridice în proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale și în administrarea expropriatorului operează de drept la data emiterii actului administrativ de expropriere de către expropriator, în ipoteza în care persoana expropriată nu este de acord cu quantumul despăgubirii stabilite pe cale administrativă, aceasta urmează a beneficia de o despăgubire stabilită pe cale judiciară al cărei quantum nu se raportează la data transferului dreptului de proprietate, ci la cea a realizării expertizei. În schimb, Legea nr.33/1994, legea generală în materie de expropriere, prevede transferul dreptului de proprietate la data îndeplinirii obligațiilor impuse expropriatorului prin hotărârea judecătorească de expropriere; de aceea, în acest din urmă caz este just ca expertiza judiciară să se realizeze într-un moment temporal cât mai apropiat de pronunțarea hotărârii judecătorești.

Ca atare, stabilirea quantumului despăgubirii este o măsură conexasă și indisolubil legată de momentul transferului dreptului de proprietate, întrucât acest moment este cel determinant în raportul juridic ce se naște între expropriat și expropriator, iar nu de vreun alt moment ulterior stabilit aleatoriu. În consecință, în această privință legiuitorul nu are nicio marjă de apreciere, valoarea bunului expropriat neputând fi alta decât cea stabilită la momentul contemporan realizării transferului dreptului. Dacă în privința exproprierii reglementate de legea generală această exigență constituțională este pe deplin respectată prin dispozițiile art.26 alin.(2) din Legea nr.33/1994, quantumul despăgubirilor fiind stabilit la un moment apropiat în timp, contemporan transferului dreptului de proprietate, în privința legii speciale, în speță fiind vorba de Legea nr.198/2004, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr.184/2008,

aplicarea art.26 alin.(2) din Legea nr.33/1994, respectiv sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză”, generează o situație juridică ce se abate de la o asemenea finalitate, în sensul că expertiza judiciară dispusă nu reflectă valoarea bunului de la momentul contemporan realizării transferului dreptului, ci o valoare de la un moment ulterior care nu este cert. Rezultă că, determinându-se în acest fel cuantumul despăgubirii, aceasta nu mai este „dreaptă” în sensul art.44 alin.(3) din Constituție, cuantumul ei nefiind contemporan momentului transferului dreptului de proprietate, soluție de principiu cu valoare constituțională.

În aceste condiții, prevederile legale criticate sunt neconstituționale prin raportare la art.art.44 alin.(3) din Constituție, potrivit căroră „*nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire*”.

Decizia este definitivă și general obligatorie și se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și instanței de judecată care a sesizat Curtea Constituțională, respectiv, Curtea de Apel București – Secția a IV-a civilă.

Contract de achiziție publică. Criteriu de calificare și selecție

Decizia nr. 1593 din 24 mai 2016

Este legală cerința impusă ofertanților de a dispune de

resurse financiare confirmate de bancă înainte de depunerea ofertelor – cu posibilitatea de demonstrare a cerinței la o anumită dată aleasă de către ofertant – această cerință fiind în consonanță deplină cu art. 7 din HG nr. 925/2006 pentru că tinde să demonstreze potențialul financiar al participanților la procedură, respectiv, posibilitatea lor concretă de a îndeplini contractul și de a rezolva eventualele dificultăți legate de îndeplinirea acestuia.

Creând prezumția faptului că ofertanții vor avea la dispoziție resursele financiare și la momentul executării contractului, o astfel de cerință nu este de natură să ofere un caracter restrictiv și nu este contrară prevederilor art. 178 alin. (2) din O.U.G. nr.34 /2006.

Prestare de servicii. Condiții de deducere a TVA

Decizia nr. 1831 din 8 iunie 2016

Pentru a putea beneficia de dreptul de deducere a TVA aferentă unei prestări de servicii este obligatorie dovedirea existenței unei legături directe între serviciile prestate și operațiunile impozabile ale entității juridice care contactează aceste servicii – în sensul ca serviciile să fi fost efectuate în folosul acestor operațiuni – simpla dovedire a existenței unei prestări de servicii către o altă persoană impozabilă nefiind, în sine însăși, suficientă pentru a conferi dreptul de deducere a TVA aferentă plății făcute pentru respectivele servicii.

Fonduri europene. Constatarea și sancționarea în temeiul dispozițiilor O.U.G. nr. 66/2011 a unor nereguli apărute sub imperiul O.U.G. nr. 79/2003

Decizia nr. 2168 din 7 iulie 2016

Prin jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, a fost statuat faptul că deși principiul securității juridice se opune aplicării retroactive a unui regulament, același principiu impune ca legea nouă să poată fi aplicată, în lipsa unei derogări, și efectelor viitoare ale unor situații apărute sub imperiul legii vechi.

Prin urmare, pentru nereguli săvârșite anterior intrării în vigoare a O.U.G. nr. 66/2011 – care a fost emisă în temeiul Regulamentului (CE) nr.1083/2006 – constatate, însă, ca urmare a unui control efectuat ulterior acestui moment, este corectă aplicarea unei corecții financiare reglementată prin noul act normativ, în acest caz neputând fi reținută o încălcare a principiului neretroactivității legii civile.

Calitatea de judecător la o curte de apel a mandatarului părții intimat. Cerere de strămutare pe motiv de bănuială legitimă

Secția I civilă, decizia nr. 1964 din 19 octombrie 2016

Prin Decizia nr. 558/2014, instanța de contencios constituțional a stabilit în favoarea Înaltei Curți de Casație și Justiție o competență specială, de excepție, atunci când cererea de strămutare de competența unei curți de apel vizează motive de bănuială legitimă rezultate din calitatea uneia dintre părți de magistrat la respectiva curte de apel. Prin urmare, decizia Curții Constituționale are în vedere situația de excepție în care una dintre părțile dosarului a cărui strămutare se solicită are calitatea de judecător în funcție la respectiva curte de apel, iar nu situația în care judecătorul de la instanța care soluționează cererea de strămutare, exercită atribuția de mandatar al soțului său, intimat în cauza a cărei strămutare se solicită.

Rejudecarea după casare

urmare admiterii recursului declarat de pârât. Majorarea despăgubirilor acordate persoanei expropriate

Secția I civilă, decizia nr. 2052 din 20 octombrie 2016

Instanța de apel, procedând la rejudecarea cererilor de apel ca efect al casării dispuse în urma admiterii recursului declarat numai de pârât și obligându-l pe acesta la plata unor despăgubiri mai mari decât cele stabilite în ultima decizie dată în soluționarea apelurilor (casată cu trimitere spre rejudecare), a creat părții o situație mai grea în propria cale de atac, pronunțând astfel o hotărâre nelegală.

În legătură cu modul în care instanța, prin decizia casată, a procedat la soluționarea cererii de apel, în sensul admiterii apelului declarat de pârât și stabilirii unui anumit quantum al despăgubiri pentru terenul expropriat, reclamantul avea posibilitatea să formuleze recurs. Prin neexercitarea de către reclamant a drepturilor sale procesuale împotriva hotărârii instanței de apel, acesta nu poate obține o despăgubire mai mare în rejudecare, chiar după casarea cu trimitere în urma admiterii recursului declarat de partea adversă. Aceasta întrucât, pârâtul nu poate fi sancționat prin pronunțarea unei hotărâri defavorabile în raport cu cea atacată, deoarece se opune principiul de drept procesual non reformatio in pejus reglementat de art. 296 C.proc.civ., care trebuie respectat, nu numai cu prilejul judecării căii de atac, ci și cu ocazia rejudecării după casare.

Recurs. Dreptul proprietății intelectuale. Marcă

Secția I civilă, decizia nr. 2004 din 21 octombrie 2016

1. După intrarea în vigoare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă – 15 februarie 2013 – în etapa procesuală a recursului, motivele de casare de ordine publică nu pot fi invocate decât de instanță din oficiu, iar nu și de părțile cauzei sau, mai precis decât atât, nu și de către recurent, întrucât o parte nu ar fi putut invoca un motiv de casare de ordine publică (nevalorificat prin motivarea recursului în condițiile art. 485 C.proc.civ.), în absența declarării căii de atac.

Prin urmare, dispozițiile art. 489 alin. (3) C.proc.civ. se opun nu numai la analiza unor motive de ordine publică, ci chiar la invocarea lor de către părțile din proces, câtă vreme din raportul întocmit în condițiile art. 493 alin. (3) și (4) C.proc.civ. asupra admisibilității în principiu a recursului, rezultă că instanța de recurs nu a identificat motive de ordine publică pe care să le invoce din oficiu.

2. Faptul că un produs pe care este aplicată o marcă înregistrată se găsește deja pe piața comunitară și face obiectul unor acte de comerț subsecvente nu conduce prin el însuși la concluzia epuizării dreptului la marcă, cât timp o asemenea consecință poate rezulta doar din demonstrarea existenței manifestării de voință a titularului mărcii pentru prima introducere a produsului pe piața comunitară.

Sarcina unei asemenea probe revine persoanei care invocă epuizarea dreptului la marcă, în virtutea principiului de drept consacrat de prevederile art. 249 C.proc.civ., dat fiind că incidența epuizării dreptului reprezintă o apărare de fond în cadrul acțiunii în contrafacerea mărcii. Regula de

probațiune menționată a fost confirmată în jurisprudența Curții de Justiție, în sensul că terțul care invocă existența consimțământului titularului mărcii este cel care trebuie să dovedească acest fapt, fără ca titularul mărcii să fie ținut să probeze absența consimțământului (hotărârea pronunțată în cauzele conexe C – 414/99 până la C – 416/99 Zino Davidoff SA).

În acest context, terțul care invocă epuizarea dreptului la marcă, chiar dacă a achiziționat produsele de pe piața din afara Uniunii Europene/Spațiului Economic European, nu este dispensat de obligația de dovedire a împrejurării că prima intrare pe piața comunitară a produselor achiziționate a fost operată chiar de către titularul mărcii sau cu consimțământul acestuia.

Totodată, în materia epuizării dreptului la marcă, acordul titularului mărcii trebuie să vizeze fiecare exemplar al produsului pentru care este invocată epuizarea dreptului la marcă, astfel cum s-a arătat în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (dispozitivul hotărârii pronunțate în cauza C – 173/98 Sebago Inc.). Pentru exemplarele aceluiași produs care nu au fost puse în comerț pe piața comunitară cu consimțământul titularului, acesta din urmă este îndreptățit să interzică folosirea mărcii de către terți (hotărârea din aceeași cauză C – 173/98, paragr. 19).

Prin urmare, dovada consimțământului trebuia făcută pentru fiecare exemplar al produselor comercializate de către pârâtă, ceea ce nu s-a întâmplat în cauză, nefiind suficientă simpla dovadă a punerii pe piața comunitară de către titular a unor produse identice celor importate de recurentă din afara Uniunii.

Față de acest obiect al probei a cărei sarcină revenea pârâtei, este lipsită de relevanță, din punct de vedere probator, împrejurarea că reclamanta însăși a introdus pe piața Uniunii Europene, prin intermediul unor distribuitori

autorizați, piese de schimb Toyota, chiar dacă ar fi vorba despre produse identice cu cele comercializate de către pârâtă.

În primele două luni ale lui 2017 s-a înregistrat excedent bugetar

Potrivit unui comunicat de presă al Ministerului Finanțelor Publice, conform datelor operative, execuția bugetului general consolidat pe primele două luni ale anului 2017 s-a încheiat cu un excedent de 397,1 milioane lei, respectiv 0,05% din PIB, față de 788,1 milioane lei, respectiv 0,10% din PIB, înregistrat la aceeași perioadă a anului 2016.

Veniturile bugetului general consolidat, în sumă de 34,9 miliarde lei, reprezentând 4,3% din PIB, au fost cu 1,4% mai mici, în termeni nominali, față de perioada similară a anului precedent.

S-au înregistrat creșteri față de anul trecut la încasările din impozitul pe salarii și venit (+13,6%), contribuțiile sociale (+11,9%), impozitul pe comerț exterior și tranzacțiile internaționale (+18,8%) și la venituri din capital (+76,8%).

Încasările din alte impozite și taxe pe bunuri și servicii au crescut cu 90,9% față de aceeași perioadă a anului precedent, creșterea fiind determinată, în principal, de evoluția încasărilor aferente contribuției datorate pentru medicamente, precum și pentru contractele cost-volum/cost-volum-rezultat finanțate din bugetul Fondului național unic de asigurări

sociale de sănătate.

În ceea ce privește încasările din TVA, acestea au înregistrat o scădere față de primele două luni ale anului 2016 cu 15,8%, pe fondul reducerii, începând cu 1 ianuarie 2016, a cotei standard de TVA de la 24% la 20%, măsură care s-a reflectat în încasări începând cu luna februarie 2016. Totodată, începând cu luna februarie 2017 se reflectă în încasări și efectele reducerii cotei standard de TVA de la 20% la 19%.

Încasările din accize au fost cu 5,3% mai mici comparativ cu aceeași perioadă a anului precedent, fiind influențate negativ de reducerea nivelului acestora pentru unele produse energetice începând cu 1 ianuarie 2017.

Cheltuielile bugetului general consolidat, în sumă de **34,5 miliarde lei**, scad în termeni nominali cu 0,3% față de aceeași perioadă din anul precedent, diminuându-se și cu 0,3 puncte procentuale ca pondere în PIB.

Cheltuielile de personal au crescut cu 13,3% față de aceeași perioadă a anului precedent fiind determinate de majorările salariale acordate în a doua parte a anului 2016, respectiv aplicarea, începând cu luna august 2016, a prevederilor O.U.G. nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și de creșterile salariale acordate în 2017, respectiv creșterea cu 15% a salariilor din sănătate și din educație începând cu 1 ianuarie 2017.

Cheltuielile cu bunuri și servicii s-au redus cu 5,1% față de perioada similară a anului trecut scăderi majore înregistrându-se la instituțiile finanțate din venituri proprii și din subvenții (9,4%), precum și în administrația locală (6,1%).

Dobânzile sunt cu 4,1% mai mici față de aceeași perioadă a anului precedent, menținându-se la același nivel ca procent din Produsul Intern Brut, respectiv 0,2%.

Subvențiile sunt în creștere cu 51,1% față de aceeași perioadă a anului 2016, creșterea majoră provenind de la subvențiile pentru sprijinirea producătorilor agricoli.

Cheltuielile cu asistența socială au crescut față de anul precedent cu 9,4%, fiind influențate, în principal, de majorarea cu 5,25% a punctului de pensie de la 1 ianuarie 2017, ajungând la 917,5 lei (OUG 99/2016), precum și alte măsuri ce au fost aprobate în timpul anului 2016 care au contribuit la sporirea cheltuielilor sociale cum sunt: creșterea numărului de beneficiari de ajutor social prin excluderea alocației de stat pentru copii din veniturile familiei la stabilirea ajutorului social (VMG); majorarea indemnizației acordate adultului cu handicap vizual grav prin majorarea cu 25% a salariului net al asistentului social debutant cu studii medii din unitățile de asistență socială din sectorul bugetar, altele decât cele cu paturi, și majorarea numărului de persoane încadrate în diverse tipuri de handicap; majorarea și modificarea modalității de stabilire a indemnizației lunare pentru creșterea copilului și a stimulentului de inserție; pensii de serviciu pentru grefieri, personal aeronautic, funcționari publici parlamentari, auditori ai Curții de Conturi.

Cheltuielile pentru investiții, care includ cheltuielile de capital, precum și cele aferente programelor de dezvoltare finanțate din surse interne și externe, au fost de 870,1 milioane lei, respectiv 0,11% din PIB.

Agenția JCR a reconfirmat ratingul BBB/BBB+ al României

Potrivit unui comunicat de presă al Ministerului Finanțelor Publice, agenția de rating japoneză (JCR) a anunțat menținerea perspectivei stabile și reconfirmarea rating-ului de țară acordat României (BBB/BBB+) pentru datoria pe termen lung în valută, respectiv în moneda locală.

Decizia agenției este susținută în primul rând de perspectivele unei creșteri economice solide, care este prognozată de agenție pe baza cererii interne la un nivel de aproximativ 4% pentru anii 2017 și 2018, chiar și în condițiile unor schimbări externe semnificative. De asemenea, în susținerea deciziei sunt subliniate creșterea moderată a inflației, îmbunătățirea poziției externe, precum și nivelul scăzut al datoriei guvernamentale.

În același timp, agenția consideră că unul din factorii care afectează o posibilă creștere a ratingului îl reprezintă sistemul financiar, aflat încă în proces de dezvoltare.

Urmare a măsurilor de relaxare fiscală adoptate de noua coaliție de guvernare, agenția se așteaptă ca Guvernul României să asigure menținerea deficitului bugetar sub 3% din PIB, în condițiile unui nivel scăzut al datoriei publice, de sub 40% din PIB.